

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Imparatiei lui Jehova

Si vor sti ca eu sunt Jehova

Exod. 17:15

CONTINUTUL

Neprihanirea care da viza	2
Primul in importanta	3
O chestiune mult discutata	4
Pentru cati?	7
Indurare si favoare	8
Calatoria prin latitudinile Nordice	10

Autor: N. H. KNORR

președintele societății: Watch Tower Bible and Tract Society

174 Columbia Heights - Brooklyn 2, N. Y. U. S. A.

„THE WATCHTOWER”, Rumanian - Made in Rumania

Editura: Asociația „Martorii lui Jehova” din România

Persoană Juridică înregistrată

București 2, str. Basarabia 38

© WTB&TS

VA SUNTEȚI MARIORII MEI, ZICE JEHOVA CA EU SUNT DUMNEZEU ISAIA 43:12

„Neprihănirea care dă vieață“

„...Astfel dar, după cum printr'o singură greșală, a venit o osândă, care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr'o singură hotărîre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărîre de neprihănire care dă vieață.“ — Romani 5:18, *Versiunea americană standard*.

IEHOVA este singurul care poate îndreptăți creaturile și a cărui îndreptățire aduce vieață vecinică pentru aceste creaturi. Cu alte cuvinte îndreptățirea prin El este singura care are valoare. Actul îndreptățirii înseamnă a arăta, a dovedi, a pronunța sau a declara că o persoană este dreaptă, justă, sfântă sau consacrată dreptății. Când o persoană are îndreptățire de la Iehova Dumnezeu, nu trebuie să se neliniștească de felul cum celelalte creaturi sau chiar toată această lume prezentă o privesc și o judecă. Lasă lumea să o condamne cum vrea; dar ea poate lua atitudinea scriitorului creștin Pavel, care a zis: „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? El, care n'a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată împreună cu El, toate lucrurile? Cine va ridica pără împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela, care-i socotește neprihăniți (sau, Dumnezeu este Acela, care-i îndreptățește)! Cine-i va osândi?“ — Romani 8:31-34, *Goodspeed; Versiune autenticată*.

² Dumnezeu nu se călăuzește după aceea cum lumea condamnă pe aceia pe cari El îi ocrotește; dar aceia pe care El îi îndreptățește sunt drepti înaintea Lui și sunt socotiți vrednici de favorurile și de ocrotirea Sa. Să se noteze deci acest fapt: Îndreptățirea Sa n'are scopul de a-i achita sau absolvi de acuzările nedrepte ale lumii; pentru că, astfel de acuzări nedrepte nu influențează pe Dumnezeu. Dumnezeu desvinovățește pe aceia cari sunt plăcuți Lui de acuzările sau pedepsele pe care dreptatea Sa proprie le-a hotărît împotriva unor astfel de creaturi. El face astfel fără violarea dreptății Sale perfecte; adică El face așa pe o bază dreaptă în absolut acord cu justiția. În felul acesta El este atât drept față de Sine însuși cât și Îndreptătorul servilor Săi. A *îndreptăți* are deasemenea și înțelesul de a *justifica*; și în toate acțiunile pe care le face, Iehova Dumnezeu se justifică pe Sine însuși. Acțiunile Sale de până acum îl justifică. Aceasta o stabilește marele înțelept Pavel, când zice: „Ca să-și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungei răbdări a lui Dumnezeu: pentruca, în vremea de acum, să-și arate neprihănirea Lui în așa fel încât, să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus.“ — Romani 3:25, 26, *Goodspeed*.

³ Încercările continue ale oamenilor de a se îndreptăți pe sine înșiși, sunt zadarnice. Încercările lor de a face așa au de scop să păstreze

formele exterioare, adică să facă să pară cuvincoși și drepti în ochii lumii. Și astfel ei se apără pe sine și faptele lor pentru a fi plăcuți oamenilor. Ei sunt departe de a plăcea creaturilor. În ziua de azi, când lumea suferă efectele îngrijorătoare ale greșellor comise și ale relei conduceri, s'au făcut din toate părțile mari eforturi de auto-justificare. Noi am văzut națiuni și popoare, sau conducătorii astoriei de popoare, încercând să se achite de vina de a fi deslănțuit războiul global. Poporul de rând, care a strigat „Heil Hitler“, a adus argumente pentru a se elibera de orice responsabilitate pentru atrocitățile comise asupra lor de regimul totalitar; și membrii partidului nazist își dau toată silița de a arunca vina asupra personalităților mai înalte ale organizației lor politice. Să nu se uite că Ierarchia Romano-Catolică este aceea care a ajutat și protejată pe guvernatorii agresivi ai imperiilor nazist și fascist și a binecuvântat armatele lor în marș. Acum ei încearcă să se justifice pe ei înșiși prin farse religioase îndemănatică, pentru a distrage atențiunea poporului dela cooperarea lor necreștinească cu dictatorii săngeroși la răsturnarea republicii constituționale spaniole, la invadarea Etiopiei și Albaniei, la violarea tratatelor, la pustiirea celei mai mari părți a Europei cu foc, sânge, distrugere și jaf, și la încarcerarea a mii de martori ai lui Iehova și a altora în cele mai oribile lagăre de concentrare.

⁴ Delegații celor cincizeci de națiuni la recenta Conferință de Securitate din San Francisco au încercat să se justifice pe ei înșiși în ochii generației de după război, aducând la iveală o chartă mondială (un act scris) astfel întocmită ca să nu împartă așa de repede soarta chartei ultimei Ligi a Națiunilor din mâinile intriganților nazisto-fascisto-Vatican. În același timp, pentru a plăcea lumii din care ei sunt o parte, reprezentanții celor trei comunități religioase conducătoare, catolică, protestantă și iudaică, au intervenit pe lângă conferința dela San-Francisco depunând delegațiilor propunerile lor pledând pentru reducerea armamentului și alte măsuri cerute de către „conștiința religioasă“ a acestei lumi. Necazurile și speranțele acestei lumi erau strâns legate de această conferință de securitate; și de aceea, pentru un timp, este necesar pentru ea să se justifice înaintea oamenilor și a istoriei seculare cu ajutorul documentelor și a organizației internaționale ce a rezultat din ea. Dar se justifică ea înaintea lui Dumnezeu? Fie că face aceasta așa sau că se dovedește a fi înaintea Lui o uriciune care pustiește această lume, aceasta este o chestiune pe care numai părerea omenească nu o poate rezolva, dar care trebuie

⁴ Cum și pentru ce au căutat delegații la recenta Conferință de Securitate din San Francisco să se justifice pe ei înșiși, și cum putem noi să știm, dacă ei se justifică pe sine înaintea lui Dumnezeu?

1. A cărui îndreptățire este singura care are valoare, și pentruce cel îndreptățit nu trebuie să se neliniștească de judecata din partea lumii?

2. Pentruce nu îndreptățește Dumnezeu pe servii Săi de acuzările lumii, și cum se justifică Dumnezeu pe Sine însuși în toate acestea?

3. Pentruce încercă oamenii în mod continuu să se îndreptățească pe ei înșiși, și ce eforturi mari de îndreptățire de sine sunt făcute în aceste zile?

să fie rezolvată prin cuvântul scris al lui Dumnezeu, clar și infailibil.

⁵ Cu privire la aceia cari cugetă că pot servi în acelaș timp la doi stăpâni, lui Dumnezeu și lui Mamona, Fiul lui Dumnezeu a zis: „Voi căutați să vă arătați neprihăniți înaintea oamenilor, dar Dumnezeu vă cunoaște inimile; pentru că ce este înălțat între oameni, este o uriciune înaintea lui Dumnezeu.“ (Luca 16:13-15). Religioniștii cari pretind a servi pe Christos, dar cari se străduesc să câștige favoarea acestei lumi, trebuie să studieze și să dea atenție cuvintelor lui Pavel, când acesta a spus: „Caut eu oare, în clipa aceasta, să capăt bunăvoința oamenilor, sau bunăvoința lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș mai căuta să plac oamenilor, n'aș fi robul lui Christos.“ (Galateni 1:10). Nimic nu ne-ar fi mai clar decât aceea că străduințele susmenționate ale oamenilor de a se îndreptăți înaintea semenilor lor și a lumii, sunt zadarnice. Astfel de străduințe nu aduc îndreptățirea dela Dumnezeu și de aceea nîi aduc vieță vecinică oarecărora creaturi omenești, nici păstrarea securității mondiale, pace și prosperitate. Oamenii cu bun simț de astăzi sunt așa dar interesați într'o adevărată îndreptățire care dă vieță, vieță vecinică în favoarea lui Dumnezeu.

⁶ În toate epocile istoriei omenești Iehova Dumnezeu a fost obiectul acuzărilor false. Toate aceste acuzări nejustificate au fost ridicate de către marele Său adversar, Satan Diavolul, care a pus astfel de lucruri în mințile oamenilor. Nu este ceva nou că oamenii să fi acuzat pe Dumnezeu ca fiind responsabil pentru starea de lucruri din această lume. În toate timpurile oamenii l-au aruncat în față învinuirea că a permis pe Diavolul să existe și să umple pământul cu nelegiurie. Și dacă aceia cari citesc publicațiunile din Cetatea Vaticanului își vor reimprospăta memoriile, își vor aduce aminte că Papa Pius XII a acuzat pe Dumnezeu, făcându-l responsabil pentru războiul global, zicând că acesta a fost o pedeapsă dela El asupra popoarelor pentru că nu s'au supus Papei și nu au venit în armonie cu interpretarea religiei dată de Vatican. În toate aceste acuzări răutăcioase și reprezentări false a lui Iehova Dumnezeu, ținta adversarului nelegiuit este de a abate toată omenirea dela suveranitatea universală sau Domnia lui Iehova. Aceasta înseamnă a dovedi pe Dumnezeu de mincinos. În grădina Eden, Satan a intenționat să facă aceasta, când a ademenit pe Eva nebănuitoare la neascultare față de Dumnezeu, făcând-o să refuze avertismentul lui Dumnezeu și zicându-i: „Hotărît, că nu vei muri.“ — Genesa 3:4.

⁷ Rezultatul spre care a dus drumul ales de Adam și Eva dovedește adevărul cuvântului lui Dumnezeu și minciuna în cuvântul lui Satan. Dar Satan prin intermediul doctrinelor religioase a nemuririi omenești, a chinului vecinic,

5. Pentru ce eforturile de a place și de a se justifica cineva pe sine înaintea oamenilor sunt infructuoase, și la ce fel de îndreptățire ar trebui să ne interesăm?

6. Cum a fost Iehova obiectul acuzărilor false în toate vârstele istoriei omenești, și care a fost scopul tuturor acestora?

7. Cum aduce îndreptățirea de sine a religioniștilor ocară asupra numelui lui Dumnezeu, și cum se va justifica El pe Sine însuși?

a purgatorului, etc., a continuat să acuze pe Dumnezeu și cuvântul Său de înșelătorie. El a dat tuturor religioniștilor o părere greșită despre Iehova. De aceea toți religioniștii pledează cu cucernicie când se justifică pe ei înșiși pentru că învață și cred doctrine, porunci, precepte și tradiții ale oamenilor cari contrazic cuvântul lui Dumnezeu și cari fac poruncile Lui fără putere și fără efect. (Matei 15:1-9). Astfel aduc ei ocară asupra numelui lui Iehova. Dar astfel de acuze și ocări josnice vor continua să circule numai până la limita timpului fixat de El. În bătlia amenințătoare a Armageddonului, Iehova se va desvîmovați pe Sine sau se va justifica pe Sine și Domnia Sa universală prin nimicirea tuturor acelor cari nu i se supun. Auto-justificarea politicianilor, comercianților și religioniștilor cât și a partizanilor lor, nu vor fi luate în seamă de El, nici nu le va aduce mântuire spre vieță.

⁸ Cu privire la acel timp când Executorul lui Iehova va distruge fățarnicia religioasă, Christos Isus a spus: „Mulți Imi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne! N'am proorocit noi în numele Tău? N'am scos noi draci în numele Tău? Și n'am făcut noi multe minuni în numele Tău? Atunci le voi spune curat: „Nicidecum nu v'am cunoscut; depărtați-vă dela Mine, voi toți cari lucrați fărădelege.“ Și pentru ce? Pentru că, după cum a spus Isus: „Nu orișicine-Mi zice: „Doamne, Doamne!“ va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri.“ — Matei 7:17-23, *Goodspeed*.

PRIMUL ÎN IMPORTANȚĂ

⁹ În controversa dintre Biblie și religiile oamenilor, cuvântul lui Dumnezeu a biruit întotdeauna doctrinele religioase. Iehova Dumnezeu a fost întotdeauna justificat. Prin urmare, când discutăm ceva de acest fel, trebuie să dăm întotdeauna dreptate cuvântului lui Dumnezeu, și scopul și efortul nostru să fie să justificăm numele și cuvântul Său. Și dacă lumea nu crede? Acea nu dovedește că Dumnezeu nu este credincios cuvântului Său. Apostolul Pavel zice: „Și ce are a face dacă unii n'au crezut? Necredința lor va nimici ea credincioșia lui Dumnezeu? Nicidecum! Dimpotrivă, Dumnezeu să fie găsit adevărat și toți oamenii să fie găsiți mincinoși, după cum este scris: „Ca să fii găsit (O Dumnezeule) neprihănit în cuvintele Tale, și să ieși biruitor când vei fi judecat.“ — Romani 3:3, 4, *Versiunea americană Standard; Goodspeed*.

¹⁰ Christos Isus a spus religioniștilor din timpul Său: „Căci din cuvintele tale vei fi găsit fără vină, și din cuvintele tale vei fi osândit.“ (Matei 12:36, 37). În această zi de judecată, când religioniștii dau socoteală de învățăturile lor, religioniștii sunt condamnați și cuvântul lui Dumnezeu al adevărului este justificat. Re-

8. Cum spune Isus că va trata pe fățarnicii religioși, cari încearcă să se îndreptățească pe ei înșiși?

9. Într'o discuție a acestui subiect ce trebuie să fie primul nostru scop și efort, chiar dacă lumea nu crede cuvântul lui Dumnezeu?

10. Cum sunt condamnați și dovediți neînțelepți religioniștii în această zi de judecată, dar cum este găsită înțelepciunea dreaptă de către copiii ei?

ligioniștii sunt dovediți a fi foarte neînțelepți. Privește rezultatele învățăturilor lor, efectele lor asupra lumii, și neizbutirea prezicerilor preoțimei despre convertirea lumii și despre renașterea națiunilor „creștinătății”. Toate acestea dovedesc că niciunul dintre acești religioniști nu este îndreptățit să se numească „creștin”. Dumnezeu, a cărui înțelepciune este perfectă și care dă înțelepciune în mod generos aceluia care I se închină în spirit și în adevăr, este justificat prin toate lucrările Sale, deși lucrările Sale pot să pară străine necredincioșilor religioși. Christos Isus a declarat: „Totuș înțelepciunea a fost înderptățită din lucrările ei.”; sau „Totuș înțelepciunea a fost găsită dreaptă de toți copiii ei.” (Matei 11:19, *Versiunea americană Standard*; Luca 7:35). Observatorul credincios al lucrărilor lui Dumnezeu zice: „Cât de multe sunt lucrările Tale, Doamne (Iehova)! Tu pe toate le-ai făcut cu înțelepciune, și pământul este plin de făpturile Tale.” — Psalmul 104:24; Iacob 1:5.

¹¹ Deaceea, înainte de toate, ca de cea mai mare importanță, vine justificarea lui Dumnezeu, adică apărarea Sa. El nu are nevoie de noi ca să-L justificăm. El își va justifica pe deplin numele Său în bătălia Armagedonului, peste refuzul oricărei persoane din întreaga creațiune. Pe când El nu depinde de noi pentru justificare, îi face plăcere să ne lase să facem ceva pentru justificarea numelui Său. Ce? Ridicându-ne pentru justiția Sa, pentru dreptatea Sa, pentru numele Său, și pentru Domnia Sa universală, și trăind în mod credincios în armonie cu acestea, cu toate că aceasta aduce suferințe din partea acestei lumi de sub Satan Diavolul.

¹² În această privință să nu uităm exemplul lui Iov, acel om răbdător în suferință. Acest Iov, care a trăit cu cincisprezece secole înainte de Christos, a fost un om neprihănit înaintea lui Iehova Dumnezeu. Aceasta înseamnă că nici prosperitatea nici nenorocirea nu au putut să-l facă pe Iov să-și piardă credința în Iehova, să-L nege și să părăsească serviciul Lui. Credința și devotamentul său față de Dumnezeu au rămas intacte, sau neatinse, în ciuda tuturor încercărilor cari-i erau permise Diavolului să le aducă împotriva lui. După ce încercarea lui Iov de către Satan începuse, Iehova a zis lui Satan: „Ai văzut pe robul Meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană și curat la suflet. El se teme de Dumnezeu și se abate dela rău. El se ține tare în neprihănirea lui, și tu Mă îndemni să-l pierd fără pricină.” — Iov 2:3, *O traducere americană*.

¹³ Când chinurile lui Iov din partea lui Satan au devenit asupra sa mai grele, Satan a trimis la Iov trei presupuși prieteni, în aparență pentru a-l mângâia în suferințele sale, dar în realitate spre a-l chinui pe Iov acuzându-l ca fiind un păcătos fățarnic care a primit pedeapsa dela Dumnezeu, dar nu tocmai așa de mare după cum o meritase. Ei prin urmare l-au în-

demnat pe Iov să se pocăiască și să se întoarcă la practicile religiei și la tradițiunile oamenilor. Sub astfel de acuzațiuni false din gura așanumiților „prieteni” Iov natural a încercat să se justifice pe sine, argumentând că suferea fără pricină. Eforturile sale de justificare, însă, toate s'au concentrat asupra sa însăși și a lăsat pe Dumnezeu la o parte. Indreptându-și atențiunea asupra creaturii, Iov a trecut cu vederea supremația lui Iehova Dumnezeu și dreptul lui Dumnezeu de a face cu creaturile Sale ceea ce vrea, tocmai pentru a le permite să sufere pe nedrept din partea dușmanului pentru a justifica a numelui Său. Deaceea Dumnezeu nu a fost cu totul mulțumit de Iov. Cu privire la aceasta este scris: „Acești trei oameni au încetat să mai răspundă lui Iov, pentru că el se socotea fără vină. Atunci s'a aprins de mânie Elihu, fiul lui Baracheel din Buz, din familia lui Ram. El s'a aprins de mânie împotriva lui Iov, pentru că zicea că este fără vină înaintea lui Dumnezeu. Și s'a aprins de mânie împotriva celor trei prieteni ai lui, pentru că nu găseau nimic de răspuns și totuș osândeau pe Iov.” — Iov 31:1-3.

¹⁴ Nu numai că Iehova Dumnezeu a lăsat pe tânărul Său profet Elihu să vorbească în sprijinul dreptății acțiunii lui Dumnezeu, dar deasemenea Dumnezeu a vorbit către Iov în justificarea propriei Sale permisiuni privitoare la suferințele lui Iov. „Domnul a vorbit lui Iov și a zis: Ești incredințat acum tu, care vorbești împotriva Celui Atotputernic? Tu care mustră pe Dumnezeu, mai ai vreun răspuns de dat? Iov a răspuns Domnului, și a zis: Iată, eu sunt prea mic; ce să-ți răspund? Imi pun mâna la gură. Am vorbit odată, și nu voi mai răspunde; de două ori, și nu voi mai adăuga nimic. Domnul a răspuns lui Iov din mijlocul furtunii, și a zis: Incege-ți mijlocul ca un viteaz; ca Eu să te întreb, și tu să Mă înveți. Vrei să nimicești până și dreptatea Mea? Și să Mă osândești, ca să-ți scoți dreptatea?” (Iov 40:1-8) Apoi Domnul a muștrat pe cei trei prieteni falsi ai lui Iov, zicând: „Căci n'ați vorbit așa de drept despre Mine, cum a vorbit robul Meu Iov”. Justificându-se mai întâi pe Sine însuși, Iehova justifică apoi pe servul Său Iov. „Domnul a adus pe Iov iarăși în starea lui dela început, după ce s'a rugat Iov pentru prietenii săi. Și Domnul i-a dat înapoi îndoit decât tot ce avusese.” (Iov 42:7, 10) Ținând acum în minte aceste puncte importante ale învățăturii, să continuăm cu cercetarea noastră a „neprihănirii care dă vieță”, cu scopul de a dovedi un lucru principal și anume dreptatea lui Dumnezeu în îndreptățirea creaturilor Sale spre vieță vecinică: „pentruca, în vremea de acum, să-și arate neprihănirea Lui în așa fel în cât, să fie neprihănit, și totuș să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus” — Romani 3:26.

O CHESTIUNE MULT DISCUTATA

¹⁵ Nimeni nu-și poate permite să zică: „Ei bine! eu mă străduiesc să fiu cum se cade și

14. Cum a tratat Iehova apoi pe Iov în justificarea Sa însăși, și ce trebuie să dovedească mai cu seamă examinarea noastră despre neprihănirea care dă vieță?

15. Prin ce cuvinte arată unii ignoranță față de concepțiile lui Dumnezeu, și pentru ce neprihănirea care dă vieță, nu merită să fie pusă cu ușurință la o parte?

11. Suntem noi necesari pentru justificarea lui Dumnezeu, și cum putem noi să avem o parte în aceasta?

12. Cum a fost Iov un om neprihănit, și de cime a fost declarat astfel?

13. Cum l-au acuzat pe Iov „cei trei prieteni” ai săi, și pentru ce nu a fost Iov cu totul pe plac lui Iehova în controversa sa cu aceștia?

onorabil și să fac ceea ce este drept; și astfel nu trebuie să mă necăjesc cu privire la viitor. În sfârșit orice s'ar întâmpla, totul va fi bine". Acesta este cazul unuia care se reazimă pe propria sa pricepere. Este cazul îndreptățirii de sine după concepția sa personală sau a altor oameni despre cinste, neținând seamă de concepția lui Dumnezeu despre aceasta. Este un caz de ignoranță a cuvântului clar scris al lui Dumnezeu. Această chestiune de îndreptățire este o chestiune de viață și de moarte. Ea nu merită să fie neglijată și pusă la o parte cu o slabă observație de dreptate de sine sau cu un aer de încredere în sine. „Neprihănirea care dă viață” era o chestiune care a ținut trează tânără biserică creștină, scuturând afară pe religioniști și veghind ca comunitatea creștină să nu fie năpădită de viclenele erori religioase. Să ne întoarcem înapoi la timpul acela, cam pe la anul 52 d. Chr. Ne găsim în orașul Antiochia, Siria, cam 200 mile Nord de Damasc. Apostolul Pavel și colaboratorul său Barnaba sunt acolo, „învățând și predișând cuvântul Domnului”. (Fapte 15:35). Nu numai Iudei cari cred în Christos sunt acolo în Antiochia, ci deasemeni sunt acolo credincioși de printre păgâni sau ne-Iudei. În curând Chefa sau Petru vine aci din Ierusalim și face cunoștință cu creștinii din Antiochia. El primește invitații dela păgâni, oameni care nu au fost niciodată circumciși, dar cari erau credincioși și urmași ai lui Christos Isus și mănâncă cu ei.

¹⁶ În schimb în Ierusalim, apostolul Iacob, fratele lui Ioan, murise de mult timp, ucis ca un martir; dar alt apostol Iacob, fiul lui Alfeu, luase o parte în conducere. El chiar prezidase nu cu mult înainte conferința apostolilor și a fraților mai bătrâni la Ierusalim, la care au asistat Pavel și Barnaba. Acest Iacob trimite anumiți frați dela Ierusalim la Antiochia. Indată ce Petru, sau Chefa, aude despre sosirea lor, își schimbă purtarea sa. El bine știe că acești soli ai lui Iacob erau, unii dintre ei, Iudei convertiți, dar nu pe deplin lămurii asupra chestiunii circumcisiunii și a altor chestiuni a legii mozaice. Deaceea nedorind să fie criticat de către acești creștini Iudei circumciși, Petru renunță să se împrietenească cu acei păgâni atât de intim. Alții, printre ei și Barnaba, sunt impresionați de faptul că Petru se ține departe de credincioșii păgâni și de cei cari îi urmează. Aceasta dă impresia că, pentru a avea o poziție dreaptă înaintea lui Iehova Dumnezeu, era necesar ca păgânii să fie circumciși și să se conformeze altor lucruri a legii lui Moise.

¹⁷ Să se țină seamă că aceasta era după ce Petru, sau Chefa, fusese trimis de îngerul lui Dumnezeu în casa lui Corneliu, un păgân, și a predicat evanghelia păgânilor necircumciși acolo și ei au crezut în Christos și au primit spiritul sfânt și darul lui al vorbirii în limbi. (Fapte 10). Să se aibă în vedere deasemenea că aceasta a fost după acea prima conferință generală a apostolilor și a bătrânilor în Ierusalim, unde

conferința, sub conducerea spiritului Sfânt al lui Dumnezeu a hotărât că, pentru a fi mântuit ca unul care crede în Christos, nu era necesar pentru păgâni ca să fie circumciși sau să fie altfel supuși legii lui Moise. (Fapte 15:13-29). Și cu toate acestea acum, Petru, Barnaba și alți Iudei credincioși din Antiochia acționează contrar celei mai bune cunoștințe a lor. Ei se țin departe de creștinii convertiți de printre păgâni, temându-se de solii circumciși ai lui Iacob. Toate acestea provoacă îndoială și nesiguranță cu privire la ceea ce este adevărata bază pentru îndreptățire înaintea lui Dumnezeu. Pavel spune acum ce a făcut el pentru a îndrepta situația din considerațiune pentru adevăr și dreptate, și pentru justificarea căii lui Dumnezeu:

¹⁸ „Când i-am văzut eu că nu umblă drept după adevărul Evangheliei, am spus lui Chefa (apostolul Petru) în fața tuturor: „Dacă tu, care ești Iudeu, trăiești ca neamurile, și nu ca Iudeii, cum silești pe neamuri să trăiască în felul Iudeilor?” Noi suntem Iudei din fire, iar nu păcătoși dintre neamuri. Totuși, fiindcă știm că omul nu este socotit neprihănit, prin faptele legii, ci numai prin credința lui Isus Christos, am crezut și noi în Christos Isus, ca să fim socotiți neprihăniți prin credința în Christos, iar nu prin faptele legii; pentru că nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele legii. Dar dacă, în timp ce căutam să fim socotiți neprihăniți în Christos, și noi înșine am fi găsiți ca păcătoși, este oare Christos un slujitor al păcatului? Nicidecum! Căci, dacă zidesc iarăși lucrurile pe care le-am stricat mă arăt ca un călcător de lege. Căci eu, prin lege, am murit față de lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu. Am fost răstignit împreună cu Christos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Christos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m'a iubit și s'a dat pe sine însuși pentru mine. Nu vreau să fac zadarnic harul lui Dumnezeu (prin reîntoarcerea la lucrurile legământului legii mozaice); căci dacă neprihănirea se capătă prin lege, degeaba a murit Christos”.—Galateni 2:14-21, *Goodspeed*.

¹⁹ Prin aceea că zice că prin lege a murit pentru lege, Pavel după cum se vede înțelegea aceasta: Legea lui Moise, despre care Pavel cugetase odinioară a fi unelta pentru neprihănirea care dă viață, el a găsit-o a fi spre moarte, întrucât ea l-a arătat că e un păcătos și incapabil de a ține perfect legea lui Dumnezeu, și deaceea un călcător al legământului. Acea lege mozaică zice lămurit: „Blestemat este oricine nu stăruiește în toate lucrurile scrise în cartea legii, ca să le facă”. (Galateni 3:10; Deuteronomul 27:26; Ieremia 11:3-5). Astfel, Pavel, fiind convins ca un călcător de legământ împotriva legii lui Dumnezeu, a fost declarat mort de ea. Speranța sa de a primi viață prin ea murise. Astfel prin însăși această declarație el a murit față de lege; pentru că cineva care este mort nu este sub lege. După cum Pavel explică mai departe: „Tot astfel, frații mei, prin trupul lui Christos, și voi ați murit în ce privește legea, ca să fiți ai altuia,

16. Cum a dur călătoria lui Petru la Antiochia la o discuție despre felul cum să avem o poziție dreaptă înaintea lui Dumnezeu?

17. Pentru ce a activat Petru și colegii săi contrar cunoștinței mai bune, și ce chestiune a pus aceasta la îndoială?

18. Ce a făcut apoi Pavel pentru a îndrepta situația, și ce a spus el cu privire la viața sa de acum înainte?

19. Cum a devenit Pavel mort prin lege față de lege, și pentru cine a trăit el de acum înainte?

adică a Celuice a înviat din morți ; și aceasta, ca să aducem roadă pentru Dumnezeu... Dar acum, am fost izbăviți de lege, și suntem morți față de legea aceasta, care ne ținea robi, pentruca să slujim lui Dumnezeu într'un duh nou, iar nu după vechea slovă (a legii scrise)". (Romani 7:4-6, Versiunea americană Standard). De aceea, fiind mort față de lege prin declarațiile acesteia și întorcându-se la Christos spre viață, Pavel și colegii săi credincioși Iudei au putut să trăiască pentru Dumnezeu, umpluți de spiritul Său ca o forță de mișcare și nu sub povara ținerii vechii legi.

²⁰ Aceeași lege mozaică a prescris : „Blestemat este oricine este atârnat de lemn". (Galateni 3:13; Deuteronomul 21:23). Acum poporul Iudeu datorită nereușitei lui de a păzi legământul legii, era sub blestemul lui. De aceea, pentru a-i scăpa de sub acest blestem, era necesar ca Christos Isus să fie făcut un blestem pentru ei; și aceasta El a putut-o face fiind spânzurat pe lemn. Văzând că el a fost pironit, El n'a fost spânzurat de craca unui copac, ci a fost pironit pe un stâlp de lemn (în grecește — *stauros*). El a fost „răstignit" (pentru a întrebuița cuvântul obișnuit). Moartea Sa pe lemn a prefăcut prin urmare vechea lege o literă moartă pentru Iudei. Cu toate acestea mulți Iudei în necunoștință au continuat să trăiască mai departe sub ea sau față de ea. Ei se bizuiau încă pe obligațiile ei și se lăsau legați de ea îngăduind ca preoții, cărturarii și învățații în legii iudei să le dicteze mereu, în loc să urmeze pe Mesia. Dar Pavel n'a mai pretins că trăiește pentru legea veche. Intrucât Christos Isus a desființat acel legământ al legii prin blestemata Sa moarte pe lemn, Pavel a murit față de acea lege în Christos sau din pricina morții lui Christos. El n'a ales să moară ca un călcător al legământului, ca acei Iudei cari au refuzat pe Christos și au încercat să trăiască sub lege. De aceea el a zis : „Eu am fost răstignit împreună cu Christos".

²¹ De acum înainte Pavel nu mai trăia ca un Iudeu sub vechea lege mozaică. El trăia ca un creștin, ca un urmaș al lui Christos, ca unul care a recunoscut că Christos este „calea, adevărul și viața". (Ioan 14:6). Prin urmare Pavel a zis : „Trăiesc... dar nu mai trăiesc eu (ca un Iudeu, încercând a mă îndreptăți la viață prin faptele legii), ci Christos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup (ca un creștin), o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m'a iubit și S'a dat pe Sine însuși pentru mine". — Galateni 2:20.

²² Viața vecinică nu se capătă prin faptele legii mozaice, ci prin favoarea sau îndurarea lui Dumnezeu prin Christos. De aceea Pavel a zis că el nu a încercat să facă zadarnică îndurarea lui Dumnezeu întorcându-se la faptele legii pentru îndreptărire. A face aceasta ar însemna că el a privit moartea lui Christos ca fără nici un folos și fără putere de a elibera pe Iudei de

sub lege. „Căci dacă neprihănirea se capătă prin lege, degeaba a murit Christos". (Galateni 2:21). Intreaga lume încearcă să se îndreptească pe sine prin faptele legii, tot așa și Iudeii naturali cari se laudă și se mândresc pentru faptul de a fi circumciși în conformitate cu legea lui Moise. Dar Pavel fixează calea potrivită pentru adevărații creștini zicând : „In ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Christos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume ! Căci în Christos Isus nici tăierea împrejur nu sunt nimic, ci a fi o făptură nouă". (Galateni 6:14,15). Da, Pavel era mort față de lume, fiind privit de către lume ca o creatură blestemată și răstignită, un sclav criminal. În același timp lumea era sub blestemul de nimicire al lui Dumnezeu și era un lucru mort și răstignit pentru Pavel. De aceea Pavel nu se străduia să trăiască pentru lume. El nu se considera obligat să trăiască în conformitate cu lumea, conformându-se căii ei și luând parte la faptele ei. El nu s'a silit să fie îndreptățit trăind după percepțiile ei, ci a urmat pe Christos cu credințioasă până la moarte.

²³ Fiind ales de Christos în mod special ca „apostol al păgânilor", Pavel era un aprig apărător al îndreptățirii prin credință. Dintre cei doisprezece apostoli ai Mielului el avea cele mai multe de spus cu privire la îndreptățirea care dă viață prin credință; și această minunată trăsătură a aranjamentului lui Dumnezeu este lămurită mai ales de către Pavel. Păgânii, la cari el a fost trimis, s'au interesat în special de adevărul despre îndreptățirea prin credință. (Romani 11:13). Acum, dacă doctrina îndreptățirii a fost așa de serios tratată acolo de către ei, și dacă ea era cauza astorfel de discuțiuni aprinse în zilele apostolice ale creștinismului, atunci intrucât ar trebui ea să fie o chestiune de și mai mare interes pentru toți cei ce caută viață pe pământ.

²⁴ Ar trebui să fie mai mult așa, pentrucă noi suntem la sfârșitul așanumitei „Ere creștine", în realitate la sfârșitul lumii cu toate instituțiile ei politice, comerciale, sociale și religioase. Noi suntem prin urmare într'un period de mari schimbări, timpul de tranziție de la lumea veche controlată de Satan la lumea nouă controlată de Christos. Urmașii îndreptățiți ai lui Christos Isus cari sunt chemați la împărăția cerească, părăsesc acum în mod treptat scena vizibilă. Nucleul acelei clase de creaturi omenești cari vor trăi pe vecie pe pământ este format. În același timp sunt bilioane de oameni cari dorm în morminte sau în groapă, fără posibilități de viață viitoare, afară numai prin îngrijirea lui Iehova. Ce legătură are îndreptățirea cu aceia cari nu fac parte din clasa „împărăției cerului" ? In ce privește pe acei oameni acum pe pământ cari au perspectiva de a supraviețui acest period de tranziție și ajungând în lumea nouă, oare posedă ei îndreptățirea prin credință care singură a deosebit

²⁰ Care a fost efectul morții lui Christos în ce privește legea, și pentru ce a spus Pavel că a fost „răstignit împreună cu Christos" ?

²¹ Cum, atunci, trăia Pavel ?

²² In ce fel nu a încercat Pavel să facă zadarnică îndurarea lui Dumnezeu, și cum a fost el „răstignit" față de el ?

²³ Până la ce limită și pentru ce era Pavel un luptător pentru îndreptățirea prin credință, și pentru ce trebuie noi pe pământ să fim interesați de ea ?

²⁴ Pentru ce trebuie să fie îndreptățirea pentru noi un subiect de un interes mai mare, și ce întrebări cari se ridică acum din aceasta merită un răspuns ?

Clasa împărăției până la acest sfârșit al lumii? Oare bilioanele de oameni morți în groapă li s'a acordat o îndreptățire despre care ei încă nu aveau cunoștință? și depinde deșteptarea lor din moarte de această îndreptățire? Astfel de întrebări nu pot fi suprimate, ci ele ni se impun atenției noastre. Ele merită un răspuns, prin care în modul acesta subiectul îndreptățirii poate fi fixat în mințile noastre în armonie cu cuvântul lui Dumnezeu.

PENTRU CĂȚI?

²⁵ Tocmai când examinăm pe cine cuprinde îndreptățirea care dă vieță, unii cititori ai Bibliei se agată de textul scriptural, citat la începutul acestui articol și fac din el prăjina de măsurat absolută pentru mințile lor prin care trebuie să fie măsurat orice altceva pentru a se limpezi această întrebare. Textul citat mai sus (după traducerea *Versiunea americană Standard*) se citește în *Versiunea populară a regelui Iacob* după cum urmează: „Astfel dar, după cum printr'o singură greșală, a venit o osândă, care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr'o singură hotărîre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărîre liberă de neprihănire care dă vieță“ (Romani 5:18). Cuvintele scrise cursiv au fost adăugate la *Versiunea regelui Iacob* ca fiind necesare pentru a completa înțelesul versetului. *Versiunea Romano-Catolică Douan* este mai literală la citit: Astfel dar, după cum printr'o singură greșală a revenit osânda pentru toți oamenii, tot așa prin dreptatea unui, îndreptățirea care dă vieță“ (Romani 5:18). Anumiți cercetători, scoțând acest verset din contextul lui și folosindu-l ca pe o normă sigură pentru a constata cât de departe merge această „îndreptățire care dă vieță“ și pe cine cuprinde, pledează cu stăruință că Romani 5:18 dovedește dela sine că această îndreptățire care dă vieță se extinde la ori ce om născut pe pământ, cu excepția, bine-înțeles, a lui Isus Christos. Ei pledează că „toți oamenii“ în prima parte a versetului înseamnă exact că mulți, și astfel „toți oamenii“ în partea a doua a versetului înseamnă numărul egal de oameni; și că, prin urmare, singura concluziune este că astfel de îndreptățire vine la fiecare și oricărui om născut în această lume, neținând seamă de voința sau dorința sa proprie. Adică ea vine la el în mod automat, îndreptățirea fiind un aranjament în alb care este cu totul arbitrar din partea lui Dumnezeu, o acțiune a lui Dumnezeu unilaterală sau de o singură parte.

²⁶ Cu toate că ei nu pot realiza, argumentul lor este acela al religioniștilor cari învață așa-numita „mântuire universală“. Pentru a arăta aceasta, cităm dintr'o publicațiune universalistă despre Romani 5:18, după cum urmează, folosind cuvintele ei scrise cursiv: „Paralela aci este perfectă. *Sinaurei greseli* a lui Adam i se opune *singura* hotărîre dreaptă a lui Chris-

tos. Fapta lui Adam în realitate influențează întreaga omenire. Tot așa lucrarea lui Christos, eventual, trebuie deasemenea să îndreptătească în realitate întreaga omenire... Dacă greșala lui Adam a dat numai un prilej fiecăruia să păcătuiască, astfel încât unii devin păcătoși și alții nu, atunci noi putem spune că lucrarea lui Christos aduce îndreptățire tuturor acelor cari vor voi să o primească. Dar noi trebuie să recunoaștem că omul nu face nici o alegere pentru a deveni un păcătos. Aceasta va fi la fel și prin lucrarea lui Christos. Ambele sunt actuale și universale“. (*Ediția revizuită*, 1930). Înainte de a accepta o astfel de concluziune trebuie să întrebăm, a fost aceasta oare concluziunea (discuției) apostolului Pavel? A fost aceasta direcția în care conducea el cugetele noastre până la sfârșitul discuției sale? Suportă versetele din vecinătatea lui Romani 5:18 o astfel de discuție a îndreptățirii universale? I se îngăduie fiecăruia să fie înduplecat, în mintea sa proprie; dar acest articol și cele ce urmează sunt expuse pentru a arăta că răspunsul este Nu; și pentru a arăta motivele în conformitate cu Biblia pentru un astfel de răspuns negativ.

²⁷ Neputința omului de a se îndreptăți pe sine înaintea lui Dumnezeu pentru vieță vecinică de către toți oamenii cu judecată, mai cu seamă de către acei oameni neprihăniți cari și-au însușit punctul de vedere al lui Dumnezeu prin intermediul cuvântului Său. Tot așa și psalmistul David, când a fost osândit de către oameni religioși, a exclamat: „Doamne, ascultă-mi rugăciunea, pleacă-Ti urechea la cererile mele! Ascultă-mă în credicioasă și dreptatea Ta! Nu intra la judecată cu robul Tău! Căci nici un om viu nu este fără prihană înaintea Ta“. (Psalm 143:1, 2) David nu a spus și nici cuvintele sale nu au fost păstrate în Biblie ca să zică că Dumnezeu nu va îndreptăți pe mulți dintre oameni la timpul și pe calea Sa proprie. Pentru ce atunci a vorbit David astfel? Pentru că el și-a cunoscut imperfecțiunile și păcatele sale, cu care se născuse. Să cităm dintr'un alt psalm adresat lui Dumnezeu: „Impotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuit și am făcut ce este rău înaintea Ta; așa că vei fi drept în hotărîrea Ta, și fără vină în judecata Ta. Iată că sunt născut în nelegiuire, și în păcat m'a zămislit mama mea“. (Psalm 51:4, 5). „Astfel în nelegiuire m'am născut, și în păcat m'a zămislit mama mea“. (*Traducere americană*). Aceasta arată starea întregii familii umane, fără a exclude pe Maria, mama fecioară a lui Isus.

²⁸ David nu s'a scuzat prin aceasta pe sine însuși, pledând că Dumnezeu i-a făcut o nedreptate lăsându-l să se nască astfel și că prin urmare Dumnezeu îi este dator de a-l îndreptăți pe el și pe toți ceilalți ai omenirii pentru a balansa în mod just lucrurile. David nu a cerut dreptate, ci mila lui Dumnezeu. Păcatul este păcat; și David a comis păcat, chiar dacă a fost predispus la aceasta prin naștere; și aceasta a adus o pedeapsă dreaptă. Deaceea era

25. Pe câți îi cuprinde neprihănirea care dă vieță, ce text întrebăuțează unii ca o regulă absolută, și cu ce argumente?

26. În conformitate cu ce argument religios procedează unii ca aceștia, și înainte de a accepta o astfel de concluzie, cărei întrebări trebuie să-i răspundem?

27. Cum recunoaște David în psalmi neputința omului de a se îndreptăți pe sine, și pentru ce?

28. Cu cari cuvinte ale lui Pavel sunt în armonie cuvintele lui David, și n'a cerut David pentru aceea îndreptățire?

nimerit pentru Marele Judecător Iehova să arate milă, în conformitate cu voința Sa. Cuvintele lui David sunt în armonie cu același fapt menționat de către apostolul Pavel în discuția sa despre îndreptățire, anume: „Deaceea, după cum printr'un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit“... (Romani 5:12). Nici un consiliu medical, nici un consiliu de sănătate, nici vreo organizație lumească de după războiu nu poate să facă ceva cu privire la aceasta, dar ei cu toții sunt supuși acestui proces al morții.

²⁹ Adam n'a suferit nedreptate când a fost condamnat de Dumnezeu la moarte. Adam și nevasta sa Eva ambii au fost creați perfecți, deci fără păcat. Era lăsat la voia lor de a rămâne fără păcat și perfecți. Dacă ei ar fi făcut așa, aceea ar fi plăcut lui Dumnezeu; și ei, din pricina perfecțiunii lor menținută, a nevinovăției sau dreptății, ar fi fost îndreptățiți la viață vecinică pe pământ. Adică ei ar fi fost declarați drepti de către Dumnezeu ca fiind vrednici de viață vecinică în conformitate cu legea proprie a lui Dumnezeu de dreptate. Adam și Eva au cunoscut legea lui Dumnezeu cu privire la ei în grădină. Dumnezeu le-a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul, și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului, și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ“ (Geneza 1:28). În afară de acest mandat divin, la care îndreptățirea lor i-ar fi făcut capabili și le-ar fi dat dreptul să-l împlinească, era încă o lege care li se aplica. Iehova Dumnezeu a exprimat această lege înainte de crearea Evei: „Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și al răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit“ (Geneza 2:16, 17, *Versiunea americană Standard*).

³⁰ Dacă Adam ar fi rămas just, drept sau neprihănit, în perfectă supunere față de Creatorul său Iehova ar fi fost îndreptățit la viață vecinică. Aceasta ar fi însemnat „neprihănire care dă viață“. Dreptul la viață, pe care el l-a avut numai în mod condiționat în grădina Eden până ce supunerea sa ar fi încercată, ar fi devenit un drept permanent la viață. Intregul aranjament a fost unul just din partea lui Dumnezeu, și El era îndreptățit să facă un astfel de aranjament. Îndreptățirea lui Adam nu ar fi fost o îndreptățire prin credință, ci o îndreptățire prin virtutea perfecțiunii sale împreunate cu supunerea sa perfectă încercată și dovedită. El avea perfecțiune umană și dreptate perfectă, nu prin credință în fiul lui Dumnezeu, ci în realitate, deaceea în aceasta privință nu avea nevoie să-I fi crezut ceva. Și ca atare creatură pământescă îndreptățită, el era un fiu al lui Dumnezeu: „Adam, fiul lui Dumnezeu“ (Luca 3:38).

³¹ Când Adam, ispitit de Satan prin Eva, a păcătuit călcând legea lui Dumnezeu, Satan a introdus păcatul în lume prin Adam. Prin aceasta Adam a pierdut îndreptățirea sa înaintea lui Dumnezeu și a fost condamnat și osândit la moarte. Fiind nedemn de a trăi oriunde, el a trebuit să se reîntoarcă în starea de neexistență. „Te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești, și în țărână te vei întoarce“ (Geneza 3:17-19). În impunerea unei astfel de sentințe Dumnezeu a fost drept; și în executarea ei El a fost drept, alungând pe om, împreună cu nevasta lui, afară din Eden: „Ca nu cumva să-și întindă mâna, să ia și din pomul vieții, să mănânce din el, și să trăiască în veci“. „Astfel a izgonit El pe Adam; și la răsăritul grădinii Edenului a pus niște heruvimi, cari să învârtescă o sabie învâpăiată, ca să păzească drumul care duce la pomul vieții“. Geneza 3:22,24.

INDURARE ȘI FAVOARE

³² Adam nu a mai fost îndreptățit la viață, și deaceea nimenea dintre urmașii săi nu putea să fie îndreptățit prin sine însuși. Făcutu-s'a vreo nedreptate urmașilor lui Adam din pricina acestui rezultat față de ei? Desigur nu din partea lui Dumnezeu, ci din partea lui Adam. Adam este cel care a făcut rău propriilor lui urmași. Dar cât despre Dumnezeu, era o îndurare din partea Sa că în general s'a născut cineva dintre urmașii lui Adam. Chiar și existența lor imperfectă pe pământ a fost o îndurare dela Dumnezeu, și nu un drept. Dumnezeu ar fi putut executa pe Adam și pe Eva imediat după scoaterea lor afară din grădina Edenului, și astfel niciunul dintre urmașii lui Adam nu ar fi venit în existență.

³³ Să reflectăm cu toții că însărcinarea divină dată lui Adam și Eva de „a se înmulți și a umple pământul“ a fost dată bărbatului și femeii perfecte și nu unor păcătoși nedrepți. Deaceea, fiindcă Adam și Eva au păcătuit înainte de a da naștere familiei omenești, noi nu putem să aruncăm defaimă asupra lui Dumnezeu. El a rămas justificat. Starea noastră prezentă de imperfecțiune și păcat este a se atribui lui Adam, și, la spatele lui, lui Satan Diavolul. Noi am moștenit păcatul și imperfecțiunea dela Adam; și a fost o îndurare din partea lui Dumnezeu că a permis astorfel de creaturi să fie născute pe pământ, pământ pe care El l-a creat cu scopul ca să fie locuit de către bărbați și femei perfecte, cari să-L cinstească cu credincioșie. Dacă Dumnezeu ar fi urmărit deodreptul acest scop, El ar fi nimicit imediat pe Adam și pe Eva, nu ar fi permis niciodată nașterea de creaturi omenești nedrepte și ar fi creat o nouă pereche omenească perfectă, pentru a da familiei omenești un început drept. Prin urmare Dumnezeu nu ne datorează cu nimic. Drepta-

31. Cum a fost introdus păcatul în lume, și cum a lucrat Dumnezeu drept în această chestiune?

32. Cine a fost acela care a făcut nedreptate urmașilor lui Adam, și cum a fost arătată îndurarea față de ei?

33. Luând în considerațiune însărcinarea divină, pentru ce nu ne datorează Dumnezeu ceva, și cu siguranță nu îndreptățire?

29. Pentru ce nu i s'a făcut lui Adam nici o nedreptate când a fost osândit la moarte, și la ce le-ar fi dat dreptul îndreptățirea lui Adam și Eva?

30. Care era aranjamentul just al lui Dumnezeu cu privire la perfectul Adam, și era aceasta o îndreptățire prin credință?

tea absolută nu cere dela El să îndreptățească pe unii dintre noi sau pe toți la vieță vecinică ca compensațiune pentru starea ruinată în care ne-am născut. El ne-a arătat îndurare, nouă creaturilor imperfecte; și această îndurare El a arătat-o pentru numele Său, pentruca numele Său să poată fi justificat de rușinea pe care Satan a îngrămădit-o asupra Lui prin faptul că a cauzat căderea omului. Dreptatea absolută nu cere justificarea noastră, ci justificarea numelui lui Dumnezeu.

³⁴ Legea lui Dumnezeu este: „Plata păcatului este moartea“. (Romani 6:23). Deoarece toți urmașii lui Adam au fost născuți păcătoși, fără drept la vieță și neîndreptățiți, moartea a trecut asupra noastră a tuturor. Noi toți am păcătuit; cu toții ar trebui să fim destul de onești și să admitem că suntem păcătoși. Astfel în afară de acel „unic păcat“ în Eden, s'au ivit „multe greșeli“ sau „multe călcări de lege“. Cine, atunci, poate pretinde pe drept că împărtășirea lui Adam din fructul oprit a fost un lucru mic, care nu merita pedeapsa cu moartea? Dar noi toți fiind născuți nedrepti, și deaceia sub condamnare, apostolul Pavel face un rezumat corect, zicând: „Așa dar după cum prin greșala unuia, toți oamenii au fost condamnați“ (*Versiunea Douay*). Sau: „Ei bine, atunci, chiar după cum rezu'tatul unei singure călcări de lege este condamnare pentru întreagă omenirea“. *Weymouth*.

³⁵ Există unii religioniști cari cugetă că deaceia dreptatea absolută cere întregei omeniri, până la ultimul individ, să fie îndreptată, independent de voința lor. Raționamentul lor ar face să pară că Dumnezeu a fost Acela care a asvârlit pe toți oamenii în condamnare; pe când Satan a fost cel ce a făcut aceasta prin Adam, pentrucă Satan a putut să-și bată joc de suveranitatea universală a lui Iehova și să aducă ocară asupra numelui Său. Deoarece astfel de religioniști trec cu vederea justificarea numelui lui Dumnezeu și a dominației universale, ei pledează greșit pentru îndreptățirea generală dela o astfel de condamnare. Deoarece ei trec cu vederea că scopul lui Dumnezeu, de a îndreptăți pe mulți dintre oameni, este o chestiune a îndurării și harului Său, astfel de religioniști pretind că dreptatea nepărtinitoare a lui Dumnezeu trebuie să aducă neprihănirea care dă vieță pentru fiecare, pentru omenirea întreagă.

³⁶ Justificarea numelui lui Iehova și a suveranității universale, nu cere presupusa „îndreptățire generală“, arbitrară, unilaterală, din partea Sa. Chestiunea integrității, ca în cazul lui Iov, este strâns legată cu apariția dominației universale a lui Iehova. Integritatea nu este o chestiune de constrângere din partea lui Dumnezeu față de oameni, pentru a arăta devotamentul lor față de suveranitatea Sa universală, ci înseamnă mai de grabă încercarea Diavolului de a constrânge pe oameni să pără-

sească pe Dumnezeu sub presiunea persecuției sau ispitei. Iehova Dumnezeu, în loc să constrângă la supunere și ascultare, permite ca oamenii Săi neprihăniți să fie expuși atacurilor Diavolului. El astfel îi lasă să aleagă de bună voie să stea de partea lui Dumnezeu, chiar cu costul celei mai mari suferințe. Refuzul lor de a ceda presiunii Diavolului și hotărârea lor de bună voie de a-și păstra neprihănirea înaintea lui Iehova Dumnezeu, aceasta este ceea ce dovedește pe Diavolul un mincinos și justifică numele și dominația universală a Celui Suprem, Iehova. Constrângerea arbitrară a creaturilor Sale, fie a unora sau a tuturor, nu ar justifica niciodată pe Dumnezeu și nu L-ar desvinovăți înaintea întregii creațiuni. Nu s'ar răspunde niciodată acuzației false, provocătoare, a Diavolului că Dumnezeu nu poate să-și păstreze suveranitatea Sa universală dacă lasă creaturile Sale devotate să fie expuse ispitelor și persecuțiilor Diavolului. (Iov 2:1—6). Acest fapt, dela sine, exclude o oarecare acțiune arbitrară și unilaterală a lui Dumnezeu de a îndreptăți pe toți oamenii în mod colectiv în chip automat.

³⁷ Biblia accentuează puternic faptul că datorită îndurării lui Dumnezeu neprihănirea care dă vieță vine la mulți oameni. La o astfel de bunătate nemeritată se referă apostolul Petru sub termenul „favoare“, favoare care este acordată „de bună voie“ sau fără plată primitorului. Scriind oamenilor cari au fost îndreptățiți prin credință, apostolul zice: „Dar când s'a arătat bunătatea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, și dragostea Lui de oameni, El ne-a mântuit, nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nasterii din nou și prin înnoirea făcută de duhul sfânt, pe care l-a vărsat din belșug peste noi, Isus Christos, Mântuitorul nostru; pentru ca, odată socotiți neprihăniți prin harul Lui, să ne facem, în nădejde, moștenitori ai vieții vecinice“. (Tit 3:4—7). „Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Christos Isus. Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungei răbdări a lui Dumnezeu; pentruca în vremea de acum, să-și arate neprihănirea Lui în așa fel încât, să fie neprihănit, și totuș să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus“. Romani 3:24—26.

³⁸ Să observăm în aceste scripturi că îndurarea și favoarea lui Dumnezeu sunt puse în joc în acelaș timp cu dreptatea Sa. Din această cauză nu este nici o neînțelegere sau contradicție între atributele sau calitățile lui Dumnezeu. El este îndurător față de creaturile Sale, ne-rându-le ceea ce dreptatea ar putea pe drept să ceară sau să dorească, ci, în schimb, El prevede neprihănirea care dă vieță pentru cei ce o primesc. Dar printr'o astfel de îndurare față de oameni dreptatea Sa nu este pusă la o parte. El nu revocă niciodată legea Sa, ca și cum n'ar

34. Cari consecințe ulterioare arată faptul că Adam a mâncat din fructul oprit nu a fost un lucru neînsemnat, și cum rezumază Pavel aceasta?

35. Ce spun, așadar, unii religioniști că cere dreptatea absolută, dar cari septe le trec ei cu vederea?

36. Cere justificarea numelui și suveranității lui Dumnezeu „îndreptățire generală“, și pentru ce astfel?

37. La ce, atunci, este a se atribui în realitate îndreptățirea, și cum constată Pavel aceasta așa?

38. Pentru ce nu există nici un desacord sau contradicție între îndurarea și dreptatea lui Dumnezeu?

fi fost niciodată călcată sau n'ar fi existat și aplicat creaturilor. Singurul care face dreptate este Iehova, care are grijă ca cerințele legii Sale să fie cu totul îndeplinite, astfel ca El să poată arăta în mod legal și drept îndurare creaturilor păcătoase. Dreptatea Sa nu cere ca îndreptățirea să fie aplicată în mod obligator tuturor creaturilor omenești, fără a ține seamă de voința lor. Dreptatea Sa cere ca, pentru ca îndreptățirea să vie la oameni, fie ei mulți sau puțini, cerințele legii Lui violate trebuie să fie mai întâi împlinite. În acest fel El poate să continue să fie atât just sau drept cât și, deasemenea, Indreptățitorul. Înțelepciunea Sa perfectă și atotputernicia Sa îl fac capabil să fie astfel, după cum va arăta mai departe examinarea noastră. Înțelepciunea, dreptatea, iubirea și puterea Sa sunt astfel toate în acțiune.

³⁹ Din considerațiunea noastră asupra cazului lui Adam și a felului cum a pierdut el îndreptățirea și a adus osândă asupra tuturor urmașilor săi, noi putem aprecia că „neprihănirea care dă viață” trebuie să cuprindă creaturi omenești. Trebuie să cuprindă aducerea acelor cari câștigă neprihănirea care dă viață la starea pe care o avea Adam înainte de a păcătuși, care era o stare omenească dreaptă pe pământ înaintea lui Iehova Dumnezeu. Trebuie să însemne, așa dar, starea perfecției omenești, liberă de orice condamnare din partea lui Dumnezeu, și cu viață vecinică pe pământ înaintea lui Dumnezeu. Aceasta este ceea ce Adam a pierdut în Eden când a călcat legea lui Dumnezeu și a pierdut îndreptățirea înaintea lui Dumnezeu și când a devenit un păcătos imperfect sub sentința legii violate a lui Dumnezeu. Aceasta este ceea ce a pierdut Adam pentru toți urmașii lui, astfel că toți au fost născuți nedrepti în fața lui Dumnezeu și fără vreun oarecare drept la viață. Felul nostru de a aprecia acest punct de vedere ne va ajuta să vedem poziția acelor cărora li s'a acordat acum neprihănirea care dă viață prin harul și îndurarea lui Dumnezeu. Ei bine, dar unii vor zice, cum poate fi aceasta așa? Biblia arată că unii sunt îndreptățiți acum și au fost îndreptățiți

39. (a) Ce fel de creaturi trebuie cuprinse în „neprihănirea care dă viață”, și ce înseamnă aceasta? (b) Ce chestiuni poate cineva acum să ridice, și ce ne ajută să pricepem răspunsul?

din timpul lui Isus Christos, și cu toate acestea avut-au astfel de creștini îndreptățiți perfecțiunea omenească? Fost-au unii dintre ei într'adevăr perfecți în carne? Dacă aveau dreptul la viață vecinică în perfecțiune omenească pe pământ, pentruce, atunci, au murit ei, lăsând numai o rămășiță dintr'aceștia astăzi pe pământ? Noi răspundem la aceasta că aci este unde se aplică ceea ce Biblia vorbește ca despre „fiind îndreptățiți prin credință”. O înțelegere a acestui fapt ne ajută să pricepem poziția creștinilor înaintea lui Dumnezeu în decursul veacurilor trecute, și pentruce a fost aceasta remarcabil creștinilor cari au fost chemați pentru Impărăție și este încă remarcabil acestora la acest sfârșit al lumii.

⁴⁰ Către astfel de creștini aspiranți la Impărăție este scris: „Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Christos”. (Romani 5:1). Așa dar: „Legea ne-a fost un îndrumător spre Christos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință”. (Galateni 3:24). Unul care susține a fi un creștin cu aspirația de a merge în cer ar trebui să priceapă acest subiect de a fi îndreptătit prin credință, văzând că Biblia are așa mult de spus despre aceasta. Bărbați și femei oameni de bine de astăzi, cari înțretin speranța supraviețuirii Armagedonului și a câștigării vieții pe pământ în lumea nouă, ar trebui deasemenea să priceapă acest subiect, pentru a constata dacă sunt „îndreptățiți prin credință” sau ce înseamnă îndreptățirea lor pentru dânsii. Afară de aceasta mai rămâne să se dea un răspuns complet în aceste coloane acelei părți din Romani 5:18 care zice: „Tot așa printr'o singură hotărîre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărîre de neprihănire care dă viață”. (Douay) Ești tu, ca unul care caută viață vecinică interesat în toate acestea? Atunci, iubite cititor, vei aștepta cu bucurie și răbdare articolele care tratează mai departe acest subiect al îndreptățirii, în următoarele numere ale „Turnului de Veghere”.

40. Ce scrie apostolul Pavel creștinilor în această privință, și pentru ce ar trebui creștinii dornici de a merge în cer cât de asemenea și oamenii de bine să fie intereseați să continue acest studiu despre îndreptățire?

Watchtower din 15 Iulie 1945

Călătoria prin latitudinile Nordice

ST. LOUIS, Mo., a însemnat despărțirea căilor celor doi reprezentanți ai societății Watch Tower Bible and Tract Society, a căror călătorii noi le-am urmărit în aceste coloane cu câteva numere înainte. Pe când F. W. Franz, un director al societății, s'a îndreptat spre Est către Chicago pentru o adunare publică specială, duminică 29 Aprilie, N. H. Knorr, președintele societății, s'a îndreptat spre Vest, oprindu-se mai întâiu la Kansas City, Mo. pentru o adunare publică la aceeași dată, și cu acelaș subiect: „Cei umiliți mostenesc pământul”. În armonie cu campania de cuvântări publice în toată lumea, care a fu-

ceput în luna Ianuarie a acestui an, societatea s'a îngrijit de copii tipărite a acestei cuvântări extraordinare, astfel încât numai în Statele Unite 280 de grupe a Martorilor lui Iehova au putut ține această vorbire în acelaș timp, anume, la 29 Aprilie. La Kansas City, unde fratele nostru Knorr s'a adresat publicului în sala orașului, era acolo o asistență de 2.600 de oameni și la sfârșitul cuvântării, broșura care conține tocmai cuvântarea rostită, „Cei umiliți mostenesc pământul”, a fost pusă la dispoziție și exemplare gratuite au fost împărțite tuturor celor prezenți. Asistența celorlalte 280 de adunări publice a atins un număr total de 101.554

persoane. Preliminar astorfel de adunări publice, au fost ținute de către grupe adunări speciale sâmbătă seara, și acestea au fost tratate prin apariția în acelaș timp a foarte valorosului ajutor pentru campania generală de cuvântări publice și lucrul de mărturie, anume, noua publicație a societății, cartea de 384 pagini *Ajutor teocratic pentru vestitorii Impărăției*. Toate stocurile cărții noi disponibile la adunările grupelor au fost aproape imediat epuizate de către vestitorii entuziasmați ai Impărăției din asistență.

După adunarea publică i s'au alăturat fratelui Knorr alți doi membri ai cartierului general din Brooklyn, T. J. Sullivan dela biroul personal și George Hannan dela agenția personală, și ei au plecat împreună mai departe spre Salt Lake City, Utah, fortăreața centrală a Mormonismului. Aci s'a ținut o ședință specială de trei zile cu zece servi ai societății pentru frații cari se îndeletniceau cu lucrarea specială de predicare în ținutul Munților Stâncoși și pe coasta Pacificului. Frații localnici chiar de acolo din inima măreților Munți Stâncoși au venit deasemenea aci și fratele Knorr a vorbit unei adunări de 359 de persoane, sâmbătă 5 Mai, despre chestiuni de serviciu. Duminică o adunare publică reușit anunțată cu subiectul „Comandantul Popoarelor” a atins o asistență de 519 persoane.

Deacum înainte frații Knorr și Hannan au făcut împreună o mare călătorie prin latitudini nordice, care i-a dus pe coasta Pacificului și sus în spre Canada, aproape de paralela de 54° și apoi spre Est spre țărmurile lacului Ontario, și apoi spre Sud, spre mările port maritim al Atlanticului, orașul New-York. Toată această călătorie a fost efectuată cu trenul, începând cu o călătorie pitorească spre Nord-Vest spre Spokane, Washington. În acest oraș timpul a permis fraților noștri călători să ia parte la lucrul pe teren din casă în casă împreună cu colegii lor vestitori. Teritoriul fiind lucrat a fost cu această ocazie cutreerat pentru peste a nouă oră în decurs de câteva săptămâni. Cu toate acestea, grupul celor cinci în care se găseau frații noștri, au întâlnit un viu interes printre oamenii vizitați și a plasat 12 cărți legate și 45 de broșuri. Adunări ținute aci în ziua de Marti, au avut cea mai mare asistență a lor, anume 750 de persoane, când fratele Knorr s'a adresat fraților în cea seară. O excursiune de toată ziua cu trenul a adus pe frații noștri în Seattle, Washington, tocmai cu o oră înaintea adunării pentru frați, la orele 8.30 p. m. Aceasta a fost asistată de către 1.314 persoane. După aceea, pe la orele 10.15 p. m., fratele Knorr a avut o întrevedere de trei sferturi de oră cu vestitorii pioneri prezenți. Timpul era, fără îndoială, târziu, însă timpul sederii în Seattle era scurt, și astfel tot timpul disponibil a fost întrebuințat pentru edificarea fraților și pentru progresul interesului Impărăției în marele Nord-Vest.

CANADA ÎN ACEST TIMP

Ziua următoare, 10 Mai, frații noștri călători au ajuns în Dominionul Canadei. Acum nu mai era posibil pentru fratele Knorr să călătorească în calitate sa de președinte al societății Watch

Tower, ci numai ca unul dintre Martorii lui Iehova și ca președinte al Asociației Internaționale a Studenților în Biblie, sau AISB (în engl. IBSA). În explicarea acestei situații o mică istorie va fi potrivită pentru mulți dintre cititorii noștri, mai ales pentru sutele și miile de noi abonați. În ziua independenței Americii, 4 Iulie 1940, guvernul canadian a consimțit și admis- ceea ce acuma este cunoscut a fi apăsare religioasă din partea puternicelor grupuri de preoți și a pus sub interdicție pe Martorii lui Iehova din Canada, pentru a fi urmată scurt după aceea de o interdicție asupra Asociației Internaționale a Studenților în Biblie și Watch Tower Bible and Tract Society, (corporația noastră din Pennsylvania), precum și Watchtower Bible and Tract Society, Inc. (corporațiunea noastră din New-York). Astfel de interdicții asupra organizațiilor și activității creștine au rămas cu greu asupra servilor Domnului Dumnezeu în Canada ani de-a-rândul dar i-a dovedit a fi creștini neprihăniți înaintea Lui sub persecuție. Apoi, prin mila lui Dumnezeu, a fost revocată mai întâiu interdicția asupra Martorilor lui Iehova, în Octombrie 1943, și pe urmă, în Iunie 1944, interdicția asupra Asociației Internaționale a Studenților în Biblie. Sub această stare de lucruri frații Knorr și Hannan au trecut linia de demarcație internațională joi 10 Mai și se aflau în Canada. Ei au sosit acolo în a zecea zi a campaniei de petiționare în întregul Dominion a Martorilor lui Iehova din Canada. Intreaga lună Mai a fost rezervată de ei pentru a obține cel puțin un milion de semnături dela Canadieni pentru o petiție spre a fi supusă guvernului Dominionului cerându-se ridicarea interdicțiilor nemotivate din 1940 asupra celor două societăți Watch Tower. Lucrarea cu petiția fiind întreprinsă din casă în casă și prin alte mijloace de a o face accesibilă poporului, politicienii din Canada și-au dat seama repede de cele ce se petreceau, și efectele acesteia asupra campaniei politice au fost fără îndoială covârșitoare.

COLUMBIA BRITANICĂ

Cei doi călători așteptați cu nerăbdare, au sosit cu bine la Vancouver, Columbia britanică, și au fost întâmpinați și primiți călduros de către servul pentru Canada al IBSA, Percy Chapman, și alți frați. O adunare de trei zile a fost aranjată pentru acest frumos Vancouver, cu o vechime de șase zeci de ani. Cu această ocazie norii și ploaia au întunecat vederea frumoaselor împrejurimi ale orașului. Dar, cutezători față de timpul foarte aspru, frații localnici au mers înainte cu zel în pregătirile pentru adunare, spre a fi ținută în Forum, în Parcul Expoziției. Prin mijlocul unor ploii torențiale continue, cei însărcinați cu anunțarea au mers înainte prin tot orașul și prin suburbii, făcând de cunoscut tuturor cetățenilor că președintele lui IBSA va ține o cuvântare în ziua de duminică 13 Mai cu subiectul „Comandantul Popoarelor”. Aceasta a fost prima vizită a unui președinte al acestei asociații în ultimii douăzeci de ani, în provinciile de Vest ale Dominionului Canadei, și desigur că toți frații și oamenii de bine, cu bucurie anticipată s'au hotărât să vină să-l vadă și să-l audă.

Mai multe sute au participat fie într-o fază sau alta a campaniei de publicitate, sprijinindu-o cu toții, fie în lucrarea de petiționare. Placarde mari de 16 picioare au fost înălțate pe care, ridicate pe verande și pe locuri virane precum și pe șosele. Mii de placate pentru ferestre au împodobit districtul suburbanelor. Două mii de manifeste au fost împărțite. Multe mașini au fost prevăzute cu semne vizibile. Vestitorii s'au folosit de 1.500 de placarde informative și 250.000 de bilete tipărite, în cel mai mare efort de reclamă pe care Vancouver l-a văzut vreodată. Persoane interesate, în număr de 3.000 au primit invitație personală prin scrisoare; în timp ce publicul călător era în mod continuu salutat prin semnele speciale purtate de fiecare vehicol timp de o săptămână întreagă, în fiecare parte a orașului. 250 de automobile au fost pictate cu semne caracteristice, și biciclete au fost prevăzute cu semne speciale și dirijate în șase direcții diferite. Deasemenea și stațiunea de radio a difuzat anunțuri locale și cei mai mulți dintre vestitori aveau prinse de reverul hainei o mică insignă. La orele 7 a. m. în ziua sosirii fratelui Knorr în oraș, în ciuda ploaiei, vestitorii s'au prezentat pentru serviciu și au luerat în suburbii cu placarde și manifeste, întâmpinând oameni cari se coborau din tramvaie și din trenuri. În vederea faptului că acest district din Vancouver este foarte mult frecventat până la miezul nopții, frații au fost invitați a se angaja în plimbare de informație (cu placarde) și distribuind manifeste după adunarea de sâmbătă seara. Răspunzând la acest apel 126 de frați și-au pus o insignă și unii au continuat serviciul până târziu la miezul nopții.

Ziua conferinței publice fiind numai cinci zile după sărbătoarea victoriei de 8 Mai, parade militare au fost aranjate de către populația din Vancouver cât și variate servicii religioase, și acestea au fost în mare măsură anunțate prin ziare; tot așa această zi, 13 Mai, a fost consacrată de către religioniști ca „Ziua mamei”. Fără a lua în seamă aceste atracții contrare, numărul celor prezenți la Forum, cari au venit să audă „Comandantul Popoarelor”, s'a dovedit a fi foarte îmbucurător, anume, 4.500 de oameni. Atât publicul cât și frații au apreciat prezentarea minunată a acestui subiect de către fratele Knorr, și publicul a primit mai mult decât 2.000 de exemplare din broșura „Impărăția lui Dumnezeu este aproape”, distribuite gratuit la sfârșitul conferinței. Socotelile arată că trebuie să fi fost acolo în asistență cam 2.500 de străini și oameni de bine. A fost o zi mare pentru cei 2.000 de frați prezenți.

În decursul celor trei zile a adunării, alte cuvântări au fost ținute de către fratele Knorr și colegul său de călătorie, servul filialei, și de către patru servi pentru frați. În afară de cuvântările ținute cu alte trei ocazii, fratele Knorr a aranjat o întrevvedere cu toți pionerii, cari erau doritori și demni de a frecventa cursul de pregătire la Colegiul Biblic Watchtower din Gilead, cât și spre a fi echipați pentru serviciu în lucrarea de misionari în străinătate. A mai fost deasemenea o adunare specială cu cei patru servi pentru frați, dintre cari doi sunt absolvenți ai Colegiului. Ultima sa cuvântare,

duminică seara, a constituit o potrivită și splendidă petrecere împreună a celor trei zile de bună colegialitate. El a transmis apoi iubirea familiei Bethel din Brooklyn și aceea a fraților dela celelalte adunări, toate dealungul întinsei sale călătorii din primele trei luni.

ALBERTA

Acum, însoțit de frații Chapman și Hannan, fratele Knorr s'a îndreptat spre Est, următoarea adunare fixată în programul său de călătorie fiind Calgary, Alberta, un oraș cu o populație de aproximativ 90.000 de locuitori. Călătoria de 640 mile până acolo este făcută în 24 ore, în decursul cărui timp trenul își duce încărcătura sa vie pe un vârf de 5.050 picioare la Lacul Luiza, Alta. Intre timp am ajuns la Banff, 80 mile de Calgary, și am putut constata că viscolul prin care călătorisem a căzut cel puțin opt cm. de zăpadă. Când trenul s'a oprit la Calgary eram încă la 3.438 picioare deasupra nivelului mării. Acest oraș este centrul unei regiuni întinse de pășuni și este așezat în mod favorabil pentru frații imprăștiati prin toată Alberta de Sud. Dintre aceștia au fost prezenți 319, cari au salutat pe președintele societății și pe însoțitorii săi în sala adunării. Aceasta a fost o zi pe care ei nu vor uita-o niciodată. Un număr dintre acești frați s'au hotărât să călătorească la Edmonton, următoarea localitate din programul de călătorie, cu o adunare de două zile.

Edmonton este la 200 mile Nord de Calgary, și este astfel cunoscut ca „poarta Nordului”. El are unul din cele mai mari aeroporturi din Dominion și a servit ca centrul operațiilor pentru construcția renumitei șosele Alcan, legătura finală a drumului american spre Alaska. Situat la peste 2.000 picioare deasupra nivelului mării, acest oraș nordic se bucură în acest anotimp de lumina soarelui până târziu seara. Într'adevăr, într'o seară, pe când eram acolo, se putea citi afară la lumina zilei la orele 10.30 p. m. În acest stadiu al călătoriei noastre norii, zăpada și ploaia au făcut loc unui cer senin și strălucitor, o vreme foarte plăcută.

La sosirea noastră, publicitatea pentru conferința publică era în plină desfășurare. Frații din toate părțile Albertei de Nord și din districtul Peace River erau în unire angajați în numeroasele faze ale campaniei de publicitate. Unii dintre ei au călătorit 500 de mile pentru a se putea bucura de această adunare specială a vestitorilor Impărăției. Nici o porțiune din Edmonton nu a fost lăsată necutreată de către cei 605 frați cari au luat parte în activitatea pe teren în aceste două zile de 19 și 20 Mai. Sâmbătă seara s'au adresat adunării fratele Chapman cu subiectul „Voi sunteți Martorii Mei”, și fratele Hannan cu subiectul „Desvoltarea Impărăției”. Apoi a urmat un discurs al fratelui Knorr. Preliminar la acestea, pe când fratele Knorr și însoțitorii săi stăteau la cină, a sosit un mesaj telegrafic care a umplut inimile lor cu bucurie și recunoștință. El a sosit dela biroul IBSA din Toronto și avea următorul conținut: „Incepând dela 15 Mai toți funcționarii vamali au primit instrucțiunea că următoarele publicații interzise sunt per-

mise să intre deacum în Canada, anume, toate publicațiunile societății Watch Tower Society și Watchtower Society Inc. Cu siguranță Iehova și Comandantul Său dau victoria“. Astfel la această adunare de seară fratele Knorr a făcut cunoscut adunării vestea îmbucurătoare. Participanții la conferință au bătut din palme cu un entuziasm care a arătat marea lor bucurie și mulțumire față de Iehova pentru această nouă victorie a poporului care poartă numele Său.

Duminică dimineața, 20 Mai, frații au continuat cu și mai mare zel și entuziasm să anunțe că președintele lui IBSA va vorbi despre „Comandantul Popoarelor“. Să fie amintit că administrația teatrului Imperial închiriat pentru această ocazie, a fost foarte neîncrezătoare că vom putea umple sala. Cum? nu trebuia să aibă loc, într'un alt teatru, o adunare a Științei Creștine în această după masă fiind anunțată în lung și în lat? Nu trebuia să aibă loc deasemenea o paradă militaro-religioasă în oraș cu o participatie de 4.000 de oameni? Și ce altceva! nu a închiriat oare un conducător politic nu de mult teatrul Imperial și nu a avut decât o asistență de 400 de oameni? Așa dar cum vor putea *Martorii lui Iehova* să umple teatrul? Administrația nu știe cum, dar, cu orice preț, poporul ținea să vină până ce ultimul loc a fost ocupat; și încă poporul continua să vină. Sala coridorului din apropierea porții care a fost închiriată și ea, a fost deasemenea repede umplută. Dimineața următoare ziarul *Journal* din Edmonton a raportat că „1.800 de oameni au luat parte la adunare“. Aproximativ 900 din aceștia erau frați, și nici odată înainte frații localnici nu au văzut o astfel de adunare a „străinilor în porțile tale“ pentru a-și exercita „dreptul“ lor spre a auzi adevărul Impărăției. O ilustrație a efectului acestei cuvântări este aceea a unei doamne mormoniste. Ea venise pentru a distribui în asistență foi de propagandă pentru secta ei, și ea a rămas pentru a asculta cuvântarea. După aceea ea a zis unuia dintre ușeri: „Îa aceste foi și fă ce vrei cu ele. Eu nu le pot distribui.

SASKATCHEWAN

Târziu duminică seara grupa noastră a călătorit mai departe spre provincia Saskatchewan, următorul nostru loc de oprire fiind Prince Albert, cu o populație de aproximativ 12.000 de locuitori. Excursiunea a fost făcută călătorind cu trenul dela Edmonton la Saskatoon, Sask., și apoi de acolo la Prince Albert cu un automobil pe o distanță de aproximativ 90 mile spre Nord-Est. La această adunare de o zi, fratele Knorr și toți colegii săi au vorbit după masă, fratele Knorr din nou adresându-se fraților seara. Asistența de 753 de frați a fost surprinzător. Mulți dintre aceștia au călătorit lungi distanțe prin ținuturile stufoase din Nordul Saskatchewan-ului, pentru a asista la această primă vizită a președintelui asociației la Prince Albert. Când el a comunicat vestea despre ridicarea restricțiilor deasupra publicațiilor WATCHTOWER, frații, uitând orice stăpânire de sine, au fluerat, au bătut cu picioarele și au strigat „Ura!“ Aceasta s'a petrecut în mijlocul unor aplauze frenetice. Fie ca citi-

torii noștri să aibă în vedere că majoritatea acestor frați au luat poziție de partea organizației teocratice a lui Iehova în decursul celor cinci ani trecuți de interdicție din partea guvernului asupra societății Watchtower și publicațiilor ei. Cu toate că nu erau informați despre distribuirea publicațiilor lui Watchtower cari au precedat restricția, ei repede au apucat vestea bună că încă odată literatura societății poate avea circulație liberă în această țară.

Martți, 22 Mai, grupa noastră s'a întors la Saskatoon cu mașina prin regiunile de stof și prerie ale Saskatchewan-ului de Nord. Adunarea de o zi la Saskatoon a fost ținută la principalul hotel Bessborough, în sala de bal a acestuia. Aceasta a fost umplută la adunarea publică la ora 8 p. m. și a fost necesar de a se folosi sala Impărăției grupei locale pentru a împăca abundența de participanți care atât atunci cât și la adunarea de după masă a atins numărul de 800. Frații au fost obligați îndată să caute prin oraș mai multe scaune pentru sala de bal și pentru sala Impărăției. Pe la 7 p. m. sala de bal a fost plină și sala Impărăției a fost umplută rapid. Aceasta a fost o foarte însemnată experiență pentru frații din Saskatoon, de a vedea 1.300 de oameni adunați în orașul lor spre a auzi pe președintele lui IBSA rostind o cuvântare de importanță mondială! O adunare finală cu 550 de frați în sala locală a Impărăției a încheiat sesiunea adunărilor din Saskatoon.

Următor am mers mai departe spre Regina, orașul reședință al acestei provincii pentru o altă adunare de o zi. Este o sărbătoare a Dominionului, 24 Mai. La adunarea de după masă, cu discursurile fraților Knorr și Hanann, sala de adunare, sala orașului, a fost în mod practic plină. Nu e de mirare că la adunarea publică de seara fiecare spațiu disponibil prin coridoare și în fundul sălii au fost utilizate, astfel încât un număr de 900 de oameni au putut să audă mesajul important al președintelui. Cei cari n'au putut intra, în număr de 200, au primit exemplare gratuite din broșura recent editată *O lume, un guvern*.

MANITOBA

Plecând târziu acea seară, ajungem a doua zi dimineața la Winnipeg, capitala provinciei Manitoba. Fiind primul mare oraș din Vestul Lacului Mare, Winnipeg este cunoscut de obicei ca „poarta spre Vest“. O arenă mare cunoscută sub numele de „Amfiteatru“ a fost închiriată aici pentru o adunare de trei zile. Ea cuprinde aproximativ 7.000 de locuri și este considerată a fi cea mai mare în relațiune cu acest oraș și împrejurimile lui cu o populație de 290.000 de locuitori. Frații cari se aflau acolo se trăgeau mai ales din Manitoba, cu toate că unii au venit din Ontario de Nord-Vest și din Saskatchewan. Șase servi pentru frați erau prezenți pentru a participa la program împreună cu fratele Knorr și cu cei doi colegi de călătorie ai săi.

Prima adunare pentru discursuri a avut loc vineri seara, 25 Mai, și a fost asistată de către 1.263 de frați. Fratele Hannan a deschis cu un însuflețit discurs de o jumătate de oră, după

care fratele Knorr a vorbit despre „Temelie sigură pentru lumea nouă“. Fără îndoială că anunțul său despre ridicarea restricției canadiene de deasupra literaturii lui Watchtower a fost întâmpinat cu aplauze de cel mai mare entuziasm. Dar aceste aplauze nu se puteau potoli când fratele Knorr a dat o nouă informație, pe care tocmai o primise prin telefon de la biroul din Toronto, că Consiliul a publicat în ziua de 22 Mai o ordonanță după cum urmează: „Excelența Sa Guvernatorul General în Consiliu, în urma propunerii Ministrului Justiției, și în virtutea Actului de Măsuri în timpul Răsboiului, capitolul 206 a Statutelor Canadei revizuite în 1927, a avut bunăvoința să amendeze sub paragraful (a) al paragrafului (1) al regulamentului 39 C al Apărării Consolidării Canadei din 1942 și acest paragraf este prin urmare amendat, ștergându-se din el numele următoarelor organizații:

Watch Tower Bible and Tract Society.

Watchtower Bible and Tract Society Incorporated“.

Indată ce asistența și-a dat pe deplin seama de importanța acestei ultime știri surprinzătoare, bucuria n'a mai cunoscut margini. Au urmat aplauze frenetice! Aproape cinci ani frații canadieni în special au dorit și s'au rugat să vie această zi. Bucurați-vă, fraților, ea este aici! Toate ordonanțele de restricție și stigmatizare împotriva Martorilor lui Iehova și a organizațiilor lor creștine de editură au fost ridicate! Bucurați-vă!

Pentru conferința publică de duminică, 27 Mai, cu subiectul „Comandantul Popoarelor“, fratele Knorr a fost anunțat la Winnipeg în-tocmai ca și la celelalte adunări publice deja ținute în Canada, anume, ca președintele lui IBSA. Dar acum aici, la Winnipeg, când fratele Knorr a fost prezentat adunării publice de 4.125 de participanți, pentru prima oară în Canada el a fost recomandat de către președintele conferinței ca președinte al lui IBSA și deasemenea ca președinte al societății Watch Tower Bible and Tract Society. Colegii săi au comentat cu această ocazie că fratele Knorr era la largul său, prin harul și spiritul Domnului. Aproximativ 2.000 de oameni din marea asistență publică a sa, erau cu desăvârșire străini. Mai mult decât 1.000 de broșuri gratuite au fost primite de către cei interesați la părăsirea Amfiteatrului.

În decursul acestei foarte înălțătoare conferințe, fratele Knorr deasemenea a avut adunare specială cu cei șase servi pentru frați pentru a-i îndemna și sfătui, cât și o sesiune specială cu pionerii prezenți la conferință. La sfârșitul adunării dela Winnipeg a fost citită următoarea moțiune: „În aceste timpuri însemnate când poporul lui Iehova merge din victorie în victorie sub conducerea Marelui nostru Comandant, și în vederea faptului că la această conferință din Winnipeg, cea mai mare victorie câștigată vreodată în Canada a fost anunțată de către iubitul nostru președinte, fratele Knorr, noi cei adunați aci dorim să ne exprimăm recunoștința noastră față de Iehova și Regele Său Christos Isus, pentru această minunată manifestare a iubirii Sale față de poporul Său și pentru această victorie asupra dușmanului.

Mai departe, noi dorim să ne exprimăm mulțumirea noastră pentru vizita voastră aci, pentru ospățul de lucruri grase, și pentru raportul despre vizita voastră la mulți dintre colegii noștri luptători în alte părți ale Americii de Nord și de Sud. Noi avem încredere că Marele Iehova va aranja prin organizația Sa teocratică și alte vizite, altă dată, în viitorul apropiat, al președintelui nostru dela societatea Watchtower Bible and Tract Society, fratele Knorr. Noi suntem hotărâți să continuăm să împingem bătălia împotriva dușmanului sub Marele Comandant, până ce victoria deplină este câștigată. Noi te rugăm să saluți colegii noștri luptători din Europa și din alte părți ale pământului, după cum Iehova te va conduce acolo“. Drept aprobare a acestei moțiuni, toată asistența s'a ridicat în picioare.

O N T A R I O

Ziua următoare fratele Knorr și colegii săi s'au urcat în tren pentru o călătorie de două nopți și o zi, sosind în Toronto, Ontario, miercuri, 30 Mai. Acolo le-a produs o adevărată plăcere fraților de a-l primi în localul renovat al biroului filialei, proprietatea societății, la 38—40 Irwin Avenue, și acolo, în casa Bethel, frații Knorr și Hannan au locuit timp de două zile, aceasta ușurându-i astfel luarea de contact cu conducerea locală a filialei în chestiuni cu privire la dezvoltarea organizării și mărirea serviciului Impărăției în toată Canada. În conformitate cu dorința fratelui Knorr, s'a ținut o întrunire cu grupa din Toronto, înainte de plecarea sa în Statele Unite. Adunarea a fost aranjată pentru seara de 30 Mai în sala Massey, care are o capacitate de 2.800 de locuri. Toate grupele din apropiere au fost anunțate, dar vestea s'a răspândit în toate părțile și, spre satisfacția tuturor celor prezenți, sala a fost umplută. Ei au fost foarte mult împrăștiți de darea de seamă personală a fratelui Knorr asupra excursiunii sale speciale pentru cauza Impărăției, întreprinsă în Argentina, Brazilia, Chili, Mexico, etc. Următor acestei adunări, el s'a întâlnit cu mulți pioneri cari și-au arătat dorința lor de a frecventa Colegiul Biblic Watchtower pentru a se pregăti pentru serviciul în străinătate. Dar luminile au fost stinse la sala Massey la ora 11 p. m., și astfel toți au plecat cu mare părere de rău.

ADUNĂRILE DIN NEW-YORK

În ziua următoare frații Knorr și Hannan s'au urcat în tren pentru Statele Unite, Colegiul Watchtower din Gilead fiind primul lor obiectiv. Aceasta s'a dovedit a fi prima lor adunare cu studenții adunați ai clasei a cincea a Colegiului. Președintele nu a pierdut timp spre a da Colegiului binefacerea prezenței sale, și cuvântările sale către ei au fost rostite sâmbătă, duminică și luni. Era un timp de reîmpănată mutuală, atât pentru el cât și pentru Colegiu, împreună cu familia moșia Impărăției. Duminică a fost ținută o a doua adunare publică în sala Colegiului, cu toate că aceasta nu a fost destul de anunțată. Studenții clasei a cincea și familia moșiei și-au arătat binevoito-

rul lor interes pentru această ocazie, și o asistență de 228 de persoane a fost de față.

Luni, 4 Iulie, seara târziu, fratele Knorr a sosit cu bine la casa Bethel din Brooklyn, după o absență dela 26 Ianuarie. În decursul acestei călătorii Martorii lui Iehova lăsați în urmă în cea mai mare metropolă a Americii, au urmărit călătoriile sale după cum au fost publicate în coloanele *Turnului de Veghere*. Pofta lor a fost atâțată pentru mai mult. Deaceia grupa din New-York a Martorilor lui Iehova l-a invitat să-și termine călătoria sa cu o adunare aci la baza de plecare. Invitația fiind acceptată după cum a fost anunțat prin toate unitățile grupei din New-York la 31 Mai, un program de după masă a fost schițat pentru 10 Iunie, pentru a cuprinde o cuvântare publică și un raport personal pentru frați cu privire la călătoria sa de serviciu. Auditoriul Manhattan Center, împreună cu sălile sale abundente, a fost închiriat pentru această ocazie.

Vestitorii din orașul New-York nu ar fi ocupat jumătate din cele 5.700 de locuri disponibile. Publicitatea teocratică trebuia să proclame evenimentul apropiat New-Yorkezilor de bine, pentruca numărul lor să fie ridicat spre a ocupa toate locurile. Această lucrare a început cu o săptămână înainte de cuvântarea publică proiectată, „Comandantul Popoarelor“. 18.000 de invitații au fost distribuite prin poștă sau înmănare personală; 1.600 de placarde au împodobit pe vestitorii Impărăției pe când străbăteau „Great White Way“ din Manhattan, de curând deschisă. Prin toată această insulă prelungită, cu populația sa îngrămădită de milioane de moderni „cliff-dwellers“ (locuitorii caselor de piatră), anunțătorii teocratici au roit, distribuind un milion și un sfert de bilețele de invitații. Intocmai ca lăcustele, vestitorii Impărăției au lucrat de pe șase baze de operații pentru a acoperi timp de o săptămână târgul principal al New-York-ului. Mai bine de 2.000 de anunțători ai Impărăției au participat la campania fulger. Primirea de către New-Yorkezi a fost foarte amicală și prietenească. Brațe se întindeau din autobuze spre a apuca anunțurile; și chiar taxiurile din New-York în goana lor nebună își încetineau mersul destul de mult, pentru a afla cele ce se întâmplă. Un vânzător de ziare, după ce observase pe vestitori placardați, plimbându-se astfel ore întregi, s'a întors și a spus laconic unui trecător: „Dacă toți oamenii cari poartă aceste placarde vor lua parte la conferință, atunci nu va mai fi loc pentru altcineva“.

Impresia clădită pe faptul că interesul pentru locuri nu a putut ajuta. Intre timp, duminică la amiază, în 10 Iunie, o mulțime de oameni s'au adunat aranjându-se în linie de așteptare, au început să facă un front în fața lui Manhattan Center, cu trei ore înainte de timpul începerii conferinței. Când ușile au fost deschise înainte de timp, la 1.45 p. m., linia de mai mulți în rând a fost mult dată înapoi. Curentul celor ce căuta locuri care s'a prăvălit în spre auditoriul principal, nu a putut fi potolit până ce sala nu a fost umplută. Sălile anexe au fost și ele arhipline. Mai mult decât o mie de persoane nu au putut să intre de loc. Fericiții, cari veniseră mai de vreme, ședeau cu nerăbdare în

sala principală. Timp de o oră ei au așteptat răbdători, unii în tăcere, alții vorbind cu vecinii. Dar o tăcere mormântală s'a așezat în auditoriu când secretarul președintelui a spus asistenței vizibile de 5.700 de oameni și o audiență invizibilă de nenumărate mii (adică a auditorilor stațiunii de Radio WBBR) că acuma vor auzi pe N. H. Knorr ținând discursul, „Comandantul Popoarelor“, drept culmea turneului său prin emisfera de Vest.

Câtva timp după aceea liniștea era desăvârșită, întreruptă numai de vocea vorbitorului când a pus temelie argumentului său epocal pe care l-a dezvoltat prin arătarea necesității unui Comandant deasupra tuturor de pe glob, neînsemnătății coaliției corcote dintre politică și religie de a da naștere unei ordine unice și pașnice, și apoi faptul că Iehova a numit pe Christos Isus ca Comandant al Popoarelor. Dar la jumătatea discursului a izbucnit o salvă de aplauze din asistență, când vorbitorul a declarat: „Toată această flecăreală despre încorporarea așa numitei „legi morale“ în organizația internațională, pentru a-i da stabilitate și permanență, este numai o pălăvrăgeală pioasă a conducătorilor religioși, cari pretind că sunt păzitorii „legii morale“ și cari doresc să tragă foloase de pe urma acestei pretențiuni, dându-și aparența unor consilieri spirituali ai organizației. „Alte aplauze au urmat după următoarea sentință: „Pe când pretind a fi oamenii cei mai morali și drepecți în sine, ei sunt călcători fățarnici ai poruncilor lui Dumnezeu și sunt persecutătorii umililor creștini, cari se străduiesc să țină legea lui Dumnezeu“.

De aci înainte, cuvântarea rostită în mod atât de dinamic, a fost întreruptă prin repetatele baterii în palme. Comandantul numit de Dumnezeu este descris ca întronat. El se opune acum comandantului acestei lumi vechi, Satan Diavolul. Ceasul deciziei este aproape. Ceasul privilegiului de a alege a bătut. Ceasul zero al bătăliei Armagedonului vine fără îndoială. Și acum ordinele Comandantului lui Iehova, așa după cum sunt accentuate de către vorbitor, merită să li se dea atenție, pe cari oamenii cari caută vieață trebuie să le asculte. Observațiunile de încheiere ale vorbitorului a îmboldit asistența sa să acționeze și i-a sfătuit să zică altora „Vino!“, invitându-i să bea din apele adevărului Impărăției și să se așeze sub Comandantul invincibil al lui Iehova. Cei interesați în cuvântare au fost invitați de către președintele adunării să-și lase numele cegând un exemplar al acestei cuvântări ce urmează a fi tipărită în curând sub forma unei broșuri.

După o pauză de douăzeci minute, asistența a luat parte la a doua fază a adunării de după masă, vorbirea de două ore a fratelui Knorr, care a povestit despre excursia sa de 25.000 de mile prin emisfera de Vest. Până atunci, cititorii *Turnului de Veghere*, prin coloanele lui tipărite, au călătorit împreună cu președintele societății; dar acum această asistență urma să audă prima dată, de pe buzele sale, darea de seamă pătrunzătoare. Mai favorizați decât alte asistențe din decursul călătoriei, ei urmau să audă despre călătorie chiar până la sfârșitul ei; pentrucă acum excursiunea s'a terminat și

nici un alt material de excursie nu se mai adaugă după aceea spre a complecta raportul.

Fratele Knorr, de astă dată, nu a ținut o conferință formală, de pe un manuscris; el a stat de vorbă cu frații săi. Vorbind pe nepregătite, în stilul frumos al conversației, cuvintele sale au mers de-a-dreptul în inimile ascultătorilor săi. Tema principală a fost unitatea întregului popor al lui Iehova, fără a ține seamă de poziția lor sau de mărimea organizației locale. În toate țările ei erau mișcați prin o singură forță activă, spiritul sfânt al lui Iehova. Toți au lăsat lumina lor să strălucească, lumina adevărului pe care le-a dat-o Dumnezeu.

În ultima jumătate de oră a vorbirii, fratele Knorr a comentat porțiuni din Matei, capitolele 5 și 6. El a interpretat textele despre lăsarea adevărului Impărăției să strălucească înaintea tuturor oamenilor și despre ținerea ochilor ațintiți asupra Impărăției și nu privind la o parte spre organizația lui Satan. Cu o simplitate plină de putere ceea ce se cere creștinului a fost pus înainte, anume, a vorbi, a vorbi, a vorbi despre Impărăție. Deoarece poporul Domnului a vorbit, a folosit limba sa, noi abonați au fost adăugați la lista de abonați ai *Tornului de Veghere* la numărul de 207.000 abonați, în decursul recentei campanii de patru luni. Șase mii dintr'aceștia erau în limba spaniolă, mulți dintre ei venind din țările de curând vizitate.

Atențiunea asistenței a fost după aceea îndreptată dela continentele Americii de Nord și Americii de Sud spre Filipine, și apoi, în treacăt, spre Egipt, Grecia, Spania, Barbados, Anglia, Belgia, Franța, Olanda și Germania. În ciuda persecuțiilor demonice celor mai infocate, lucrarea în aceste țări a sbârânit înainte sub conducerea Comandantului irezistibil al lui Iehova. Pentru ce? Pentru că și-au urmat drumul făcând regulat un simplu lucru, au vorbit. Persecuțiile și războiul global nu i-au putut opri. Ei au trebuit să vorbească despre Impărăție, și ei au făcut aceasta. Pentru ce așa? Pentru că „oricine vrea“ să poată auzi.

RAPOARTE EUROPENE

Acum că războiul în Europa s'a terminat, rapoartele vin încetul cu încetul de pe acest pământ care se ridică din întunerecul tiraniei nazi-fascisto-vaticane. Asistența a fost uimită și încântată când a auzit cum lucrarea a luat

un mare avânt în țările europene. În 1940 Franța avea 400 de vestitori; acum sunt acolo 1.100 de aceia cari vorbesc despre Impărăție. În 1940 cei 400 aveau 1.200 de oameni de bine, cari asistau la studiu din cărți; acum numărul asistenței la studiu din cărți s'a urcat la 5.000! Aceste studii — și această informație a fost salutăată cu aplauze vesele și cu râsete — au fost organizate de-a-dreptul sub nasul naziștilor! Numai la Paris numărul vestitorilor s'a urcat dela 80 la 500. În 1940 Olanda avea 800 de vestitori. Patru sute dintre ei au fost deportați în lagărele de concentrare în Germania. Cei rămași acasă au vorbit despre Impărăție. Rezultatul? În acea țară sunt acum 2.000 de vestitori ai Impărăției.

Au sosit știri directe din Germania, deși știri mai săracăcioase. Un sergent din armata Statelor Unite a scris societății. El a fost trimis într'un lagăr de concentrare, după ce Germanii au fost înfrânți, spre a face un control. Acolo au fost încarcerati 50 de Martori ai lui Iehova. Unii dintre ei au fost acolo opt ani, alții zece. Ei au povestit cum li s'a dat să semneze o declarație (după care o copie a fost trimisă aici). Mai întâi apărea o dungă declarație de renunțare la orice afiliațiune cu Martorii lui Iehova pe viitor și la orice credință în Iehova Dumnezeu, și un loc pentru semnătură. Dedesuptul acesteia o scurtă frază declara că serviciul ca unul dintre Martorii lui Iehova nu va fi părăsit niciodată; și după aceea era un loc pentru semnătură. Semnează prima declarație de renunțare și vei fi liber; semnează pe a doua și vei rămâne să suferi mai departe brutalitățile de nedescris al sadicilor naziști. Cei 50 au stat tare, întocmai ca miile de alți Martori ai lui Iehova din Germania. Ei au cerut sergentului anchetator să scrie societății și „lasă să știe toată lumea că noi suntem bine!“

Cuvintele lipsesc cu totul spre a descrie sentimentele ațâțate acolo la Manhattan Center de către aceste vești din Europa. Ele provoacă expresii, și pot fi citite numai în lăuntru adâncurilor inimii, citite numai de către Domnul și de către acei servi cari experiențează aceleași lupte sufletești. La sfârșit președintele societății a ridicat ședința cu rugăciunea care a exprimat dorința ca toți din poporul lui Dumnezeu să facă cu credincioșie simplul lucru cerut lor — SA VORBEASCA DESPRE IMPĂRĂȚIE!

(Watchtower din 15 Iulie 1945)